

Esența Evangheliei

Esența
EVANGHELIEI

Charles H. Spurgeon

ESENȚA EVANGHELIEI

Charles H. Spurgeon

© 2020 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Heart of the Gospel*. Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Esența Evangheliei	7
O învățătură deosebită	13
Un argument deosebit	33

1

ESENȚA EVANGHELIEI

„Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” – 2 Corinteni 5:20-21

Esența Evangheliei este *răscumpărarea*, iar esența răscumpărării este *jertfa substitutivă a lui Hristos*¹. Cei care predică acest adevăr, predică Evanghelia, orice alte greșeli ar face; dar cei care nu predică despre ispășire², orice altceva ar afirma ei, pierd din vedere miezul și esența mesajului divin. În aceste zile mă simt obligat să revin și să insist asupra adevărilor elementare ale

¹ substitutiv – are sensul de „în locul cuiva” sau „pentru cineva” [n.trad.]

² ispășire – sensul biblic al ispășirii este de plată pentru cineva, care satisface cerințele dreptății în locul persoanei care este vinovată [n.trad.]

Evangeliei. În vreme de liniște și pace, ne-am putea simți liberi să explorăm aspecte profunde ale adevărilor mai profunde ale credinței, dar acum trebuie să rămânem acasă și să apărăm inimile noastre și adunările bisericii apărând principiile de bază ale credinței. În vremurile acestea, s-au ridicat chiar din biserică unii oameni care vorbesc lucruri stricate. Sunt mulți care ne tulbură cu filozofiile lor și cu interpretările lor ciudate, prin care neagă în fapt doctrinele pe care altfel pretind că le predică, și astfel subminează credința pe care au jurat să o păstreze. Este de aceea bine ca unii dintre noi, care știm în ce credem și care nu avem intenții ascunse dincolo de cuvintele noastre, să punem piciorul în prag și să ne afirmăm credința, ținând sus Cuvântul vieții și declarând cu claritate adevărurile fundamentale ale Evangheliei lui Isus Hristos.

Dați-mi voie să vă spun o pildă. Pe vremea lui Nero a fost o criză mare de alimente în Roma, cu toate că existau grâne de cumpărat foarte accesibile și din abundență în Alexandria. Un om care era proprietarul unui vapor a călătorit de-a lungul coastei mării, și a observat că erau mulți oameni înfometați, cu ochii îndreptați spre mare, așteptând ca vapoarele cu cereale să sosească din Egipt. Când acestea s-au apropiat de țărm, unul câte unul, sărmanii oameni și-au frânt mâinile de amărăciune, căci la bordul vaselor nu era decât nisip, pe

care împăratul tiran îl voia pentru a-l folosi în arenele sale de distracții. Cruzimea aceasta era dezgustătoare, pentru că, pe când oamenii lui mureau de foame, el porunca vapoarelor de comerț să nu aducă nimic altceva decât nisip pentru petrecerile sale cu gladiatori, în vreme ce exista acea mare nevoie de alimente. Dar acel comerciant al cărui vas era acostat în zonă i-a transmis căpitanului său următoarele: „Ai grijă ca să nu aduci nimic cu tine din Alexandria decât cereale; dacă înainte mi-ai mai adus câteva măsuri de nisip, acum să nu vii cu nisip, căci nu ți-aș plăti pe el nici un ban. Să nu aduci nimic altceva decât cereale, fiindcă oamenii aceștia mor aici de foame, iar noi nu ne permitem să ne ocupăm vapoarele cu alte afaceri decât să aducem hrană acestor sărmani.”

Dar vai, am văzut atâtea vapoare uriașe încărcate până la refuz cu nimic altceva decât cu nisipul filozofilor și al speculațiilor, și mi-am spus atunci, „Nu, în vaporul meu nu voi duce decât adevărul revelat al lui Dumnezeu, pâinea vieții atât de necesară oamenilor.” Să ne dea Dumnezeu harul ca vaporul nostru să nu aibă nimic în el care să ne satisfacă doar curiozitatea sau să ne gâdile plăcerile; ci să facă El ca în vaporul nostru să existe adevărurile fundamentale de care e nevoie pentru mântuirea sufletelor. Mi-ar plăcea ca oricare dintre voi, cei de aici, să spuneți: „Bine, dar asta ar însemna să

avem mereu doar acea veche poveste despre Isus și dragostea Lui, și nimic altceva.” Eu nu-mi doresc să fiu celebru pentru nimic altceva decât pentru predicarea acelei vechi Evanghelii. Există o mulțime de oameni care vă pot amăgi cu vreo muzică nouă, dar eu nu-mi doresc să am parte de nici o altă muzică, decât cea care se aude cântată în ceruri – „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său ... a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 1:5-6)

Aș vrea, dragii mei prieteni, să îmi încep cuvântarea de acum cu a doua parte a textului biblic menționat, în care doctrina jertfei substitutive este prezentată astfel: *„Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”* Acesta este fundamentul și puterea acelor apeluri și insistențe ale noastre față de conștiințele oamenilor, lucru pe care îl socotim ca pe o îndatorire a noastră.

Experiența îndelungată, fraților, mi-a arătat că nimic nu atinge inima omului precum o face crucea lui Hristos; și când inima este astfel atinsă și rănită de sabia cu două tăișuri a Legii, nimic nu îi vindecă rănilile cum o face balsamul care curge din inima străpunsă a lui Hristos. Crucea este viață pentru cel mort spiritual. Există o legendă veche care nu conține vreun adevăr concret în ea, dar dacă este privită ca o pildă, are ceva important

să ne învețe. Se spune că pe când Împărăteasa Elena că-
uta crucea pe care a fost răstignit Isus, slujitorii ei au
săpat adânc în solul Ierusalimului, și au descoperit as-
tfel cele 3 cruci de pe Calvar îngropate într-un loc
anume. Nu au putut deosebi, fără a face anumite teste,
care din cele 3 cruci era cea pe care Isus murise. Așa că
au adus un mort, l-au pus pe una din cele 3 cruci, dar
nu s-a întâmplat nimic cu el, nu a înviat și nici nu s-a
mișcat de acolo. Dar când trupul lui mort a atins o altă
cruce, a înviat, iar ei au concluzionat, „Aceasta este cru-
cea adevărată.”

Când vedem oameni care sunt înviați din moartea
spirituală, convertiți și sfințiți prin doctrina jertfei sub-
stitutive, putem concluziona fără să greșim că aceea este
doctrina adevărată a ispășirii. Eu unul n-am văzut oa-
meni care să poată fi capabili să trăiască pentru Dum-
nezeu și în sfințenie, decât prin intermediul doctrinei
morții lui Hristos în locul oamenilor respectivi. Am vă-
zut inimi de piatră care niciodată nu băteau semnalând
că ar trăi, le-am văzut transformându-se în inimi de
carne atunci când Duhul Sfânt i-a făcut capabili să cu-
noască acest adevăr. O bunătate sfântă i-a animat pe cei
îndărătnici când au auzit că Isus a fost crucificat pentru
ei. Cei care stăteau la ușa întunecată a iadului, prinși în
ghearele umbrei morții, au văzut o lumină măreață stră-
lucind asupra lor. Istoria Celui care a iubit atât de mult

sufletele oamenilor încât S-a dat pe Sine pentru mântuirea lor este încă la dispoziția Duhului Sfânt, fiind cea mai puternică dintre toate forțele care acționează asupra minții omului.

Așa că ne vom concentra în primul rând pe această *măreață doctrină*, după care, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne vom uita la *argumentul deosebit* din versetul 20: „*Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!*”

2

O ÎNVĂȚĂTURĂ DEOSEBITĂ

Așadar, vom vorbi în primul rând, cu tot curajul posibil, despre această doctrină deosebită.

Doctrina măreață, cea mai importantă dintre toate, este aceasta: că Dumnezeu, văzând oamenii pierduți din cauza păcatelor lor, a luat aceste păcate de la ei și le-a transferat asupra singurului Lui Fiu, făcându-L păcat pentru noi, deși El nu cunoscuse păcatul; și că, drept urmare a acestui transfer al păcatelor, cel care își pune credința în Hristos Isus este făcut drept și neprihănit, iar apoi îi este atribuită neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos.

Hristos a fost făcut păcat pentru ca păcătoșii să fie făcuți neprihănit.

Aceasta este doctrina jertfei substitutive a Domnului nostru Isus Hristos în locul oamenilor vinovați.

CINE A FOST FĂCUT PĂCAT PENTRU NOI?

Haideți să vedem, mai întâi, *cine a fost făcut păcat pentru noi*. Descrierea Garantului nostru cel mare ne este aici oferită ca fiind punctul principal al pasajului, și putem fi siguri că ne este de ajuns pentru a medita acum la acest subiect. Substitutul nostru a fost fără pată, nevinovat, și pur. „*Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi.*” Hristos Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a întrupat, S-a făcut trup și a locuit printre oameni; dar, deși El a fost făcut asemenea oamenilor în ce privește trupul, El n-a cunoscut păcatul. Deși păcatul a fost pus asupra Lui, acest lucru nu L-a făcut vinovat. El n-a fost și nici n-ar putea fi păcătos; El n-a cunoscut în niciun fel păcatul. De-a lungul întregii Sale vieți, El n-a încălcat niciodată și în nici un fel Legea măreață a adevărului și dreptății. Legea era în inima Lui; era natura Lui să fie sfânt. El a putut spune întregii lumi, „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46). Până și judecătorul său indecis a întrebat, „Dar ce rău a făcut?” (Marcu 15:14). Când întreg Ierusalimul a fost procvocat și mituit ca să aducă mărturii mincinoase împotriva Lui, n-au putut fi găsiți martori care să îl poată dovedi vinovat. Era necesar să fie citate greșit și în mod

denaturat vorbele Sale înainte ca să poată fi acuzat de cruzii Săi vrăjmași. Viața Sa a fost permanent cercetată în baza ambelor table ale Legii, dar El n-a încălcat nici măcar una dintre porunci. După cum evreii examinau mielul pascal³ înainte să îl sacrifice, tot așa au făcut cărturarii și fariseii, ca și învățătorii Legii, magistrații și nobilii, examinându-L pe Domnul Isus, fără însă a fi capabili să descopere la El cea mai mărunță greșeală. El a fost Mielul lui Dumnezeu, fără pată, fără vreun defect.

La El nu a putut fi găsit nici un păcat săvârșit și nici păcate făcute prin neglijență. Dragi frați, probabil că noi, care suntem credincioși, am fost făcuți capabili prin harul lui Dumnezeu, să scăpăm de majoritatea păcatelor făcute cu intenție; dar, în ceea ce mă privește, eu îmi deplâng zilnic păcatele de omitere, lucruri pe care trebuia să le fac și nu le-am făcut. Chiar dacă suntem părtași darurilor spirituale, totuși acestea nu ne pot conduce până la punctul unde ne-am dori să fim în sfințenie. Chiar dacă facem ceea ce este drept să facem, totuși în mod obișnuit nu facem lucrurile în mod perfect, fie în ce privește motivațiile, fie în ce privește maniera în care facem acele lucruri, fie în ce privește satisfacția de sine cu care privim aceste fapte după ce le-am făcut. Cu toții ratăm să dăm glorie totală lui Dumnezeu, într-un fel sau altul. Uităm să facem lucruri pe care ar trebui

³ Mielul pascal - mielul care era jertfit și mâncat în timpul Paștelor evreiești.

să le facem sau, dacă le facem, putem fi găsiți foarte ușor vinovați de a fi căldicei, de a ne bizui mai mult pe noi înșine, de a fi necredincioși, sau chiar de unele greșeli grave.

Dar nu așa au stat lucrurile cu Răscumpărătorul nostru dumnezeiesc. Nimeni nu poate spune că a existat cea mai mică deficiență în frumusețea Sa perfectă. El a fost pur în inimă, scopuri, gânduri, în cuvânt, în faptă și în spirit. Nu se poate adăuga nimic la viața lui Hristos fără ca acel lucru pe care l-am adăuga să Îl transforme astfel într-o ființă neplăcută. El a fost într-un tot un Om perfect. Viața Sa este ca un cerc perfect, un epitom⁴ complet de virtuți. Nici o perlă nu a căzut de pe lanțișorul de argint al caracterului Său. Nici o virtute nu le-a umbrit și nu le-a micșorat pe celelalte: toate perfecțiunile Sale se combină într-o armonie perfectă în El.

Domnul nostru nu a cunoscut nici vreun păcat în gândurile Sale. Mîntea Sa nu a produs niciodată vreo dorință rea. Nici cînd nu a existat în inima binecuvîntatului nostru Domn vreo dorință pentru plăceri rele, și nici o dorință de a scăpa de vreo suferință sau rușine, cîtă vreme a slujit pe acest pămînt. Cînd El a spus, „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” (Matei 26:39), El n-a vrut să spună că voia

⁴ epitom – un exemplu reprezentativ, superior ca valoare.

să scape de paharul amar cu prețul lucrării și al vieții Sale perfecte. Expresia „dacă este cu putință” avea sensul de „dacă este consecvent cu ascultarea deplină de Tatăl și cu împlinirea scopurilor divine”. Noi vedem slăbiciunea naturii Sale omenești manifestându-se în prăbușirea Sa, dar și sfințenia naturii Sale hotărâtă și biruitoare, atunci când El a adăugat, „totuși nu cum voiești Eu, ci cum voiești Tu.” El a luat asupra Lui asemănarea trupului omenesc și, chiar dacă trupul Său I-a cauzat adeseori slăbiciuni fizice, aceste slăbiciuni n-au condus niciodată la păcat în ceea ce Îl privește. El a luat slăbiciunile noastre asupra Lui, dar în El nu s-a arătat niciodată vreo slăbiciune care să aibă vreun păcat atașat ei. Din acei ochi binecuvântați nu a plecat niciodată vreo privire rea; de pe buzele Sale nu a fost rostit niciodată vreun cuvânt nepotrivit; picioarele Sale n-au călcat niciodată pe căi greșite, nici mâinile Sale nu s-au îndreptat vreodată către a face o faptă păcătoasă – și toate acestea pentru că inima Sa a fost plină de sfințenie și dragoste. Domnul nostru a fost fără pată atât pe interior, cât și pe exterior. Atât dorințele cât și acțiunile Sale au fost perfecte. Dacă ar fi fost cercetat de privirea Omniștienței, nu s-ar fi putut găsi în El nici măcar o umbră de greșeală.

Ba mai mult, în Răscumpărătorul nostru n-au existat nici măcar înclinații de orice fel înspre rău. Prin contrast, în noi există întotdeauna astfel de înclinații,

căci pata păcatului original a rămas asupra noastră. Noi trebuie să ne stăpânim pe noi înșine, și facem lucrul acesta cu multă trudă și înfrânare, altfel ne-am duce direct la ruină. Natura noastră firească pofteste lucrurile rele și, de aceea, are nevoie să fie înfrânată, uneori cu forța. Fericit este acel om care poate să se stăpânească pe sine. Dar în ceea ce-L privește pe Domnul nostru, înșăși natura Lui a fost pură, dreaptă și iubitoare. Toate dorințele Sale au fost îndreptate către bine. Viața Sa neînfrânată a constat numai în sfințenie: El a fost „sfântul copil Isus.” Prințul acestei lumi n-a putut găsi în El nici un pic de fitil pe care să îl aprindă. Nu doar că prin El n-a curs păcatul, ci în El n-a existat nici un strop de păcat, nici o înclinație către păcat, nici o tendință într-acolo. Privește la viața Sa de taină, și Îl vei vedea rugându-Se; uite-te în sufletul Lui, și Îl vei găsi dornic să facă și să împlinească voia Tatălui. O, ce caracter binecuvântat are Isus! Dacă aș putea strânge laolaltă toate vocile oamenilor și ale îngerilor, tot n-aș putea descrie perfecțiunea absolută a Lui. Pe drept Îi este El plăcut Tatălui! Pe drept este El adorat în ceruri!

Dragilor, a fost absolut necesar ca Acela care trebuia să sufere în locul nostru să fie fără pată. Cum poate un păcătos care își merită pedeapsa din cauza păcatelor sale, să își poarte povara mâniei, pe bună dreptate câștigată prin păcatele sale? Domnul nostru Isus Hristos,

ca om, S-a supus Legii: dar El nu a datorat nimic acelei Legi, pentru că El a împlinit-o perfect, în toate aspectele ei. El a fost capabil să stea în picioare nevinovat și să ia locul altora, pentru că El n-a purtat povara vreunei greșeli care să Îi fi aparținut. El avea doar obligații față de Dumnezeu, pentru că Se oferise de bunăvoie să fie Garantul și Jertfa pentru aceia pe care Tatăl I-a dat. El a fost curat, altfel n-ar fi putut să ia povara oamenilor vinovați.

O, cât de mult Îl admir pentru că, fiind Cine a fost, fără pată și de trei ori sfânt, atât de sfânt încât nici cerurile nu păreau imaculate în prezența Sa, și până și îngerilor le puteau fi găsite greșeli, totuși El a binevoit să se facă păcat pentru noi! Cum ar fi putut El să suporte să fie numărat între nelegiuții și să poarte păcatele multora? Pentru un om păcătos se poate să nu fie o mare greutate să trăiască printre oameni păcătoși; dar pentru unul care este pur, curat în totul, trebuie să fie extrem de greu să locuiască în mijlocul netrebnicilor rătăciți și stricați. Cât de copleșitoare trebuie să fi fost întristarea Hristosului cel perfect și pur să locuiască în mijlocul ipocriților, egoiștilor și păgânilor! Și cu cât mai greu trebuie să fi fost pentru El să ia asupra Sa păcatele oamenilor vinovați. Natura Sa delicată și sensibilă trebuie să se fi zguduit numai la apropierea de umbra păcatului, și totuși citim cuvintele acestea și ne minunăm: „*Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru*

noi.” Domnul și Stăpânul nostru perfect a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. El, înaintea Căruia chiar și soarele se face mic și strălucirea cerului pălește, El a fost făcut păcat. N-am nevoie să pun acest adevăr în cuvinte rafinate: faptul în sine este prea imens pentru a avea nevoie de a fi amplificat prin intermediul limbajului omenesc. A încerca să poleiești aurul pur sau să pictezi crinul, ar fi lucruri absurde, dar și mai absurd ar fi să încercăm să acoperim cu florile oratoriei frumusețile fără egal ale Crucii.

CE S-A FĂCUT CU EL?

Această întrebare mă conduce la a doua temă a textului de față, și anume, *Ce s-a făcut Celui care nu a cunoscut niciun păcat?* A fost „făcut păcat.” Aceasta este o expresie importantă: cu cât te gândești mai mult la importanța ei, cu atâta vei fi mai uimit de tăria ei. Numai Duhul Sfânt ar fi putut să creeze o astfel de expresie. Învățătorul divin a găsit înțelept să folosească expresii foarte puternice, altfel semnificația acestora nu ar fi pătruns în mințile oamenilor. Chiar și în acest caz, în ciuda sublinierilor, a clarității și a aspectului distinct al limbajului folosit aici, ca și în alte locuri din Scriptură, există oameni care îndrăznesc să nege faptul că doctrina ispășirii substitutive ar exista în Scriptură. Este inutil să stai să te contrazici cu astfel de oameni, care vin cu

subtilități. Ceea ce este clar e că, pentru ei, limbajul folosit nu are nici o semnificație.

Trebuie să fii pur și simplu un om stricat să citești capitolul 53 din Isaia și să îl accepți ca făcând referire la Mesia, pentru ca apoi să negi jertfa Sa substitutivă. Cu astfel de persoane este lipsit de sens să te contrazici; ei sunt atât de orbi încât și dacă i-ai putea transporta până la Soare, ei tot nu l-ar putea vedea. Tragic este că, în biserică și în afara ei, există o împotrivire mortală față de acest adevăr. Gânditorii moderni se străduiesc să fugă cât mai departe de ceea ce este înțelesul evident dat de Duhul Sfânt, anume că păcatul a fost luat de la cei vinovați și transferat asupra Celui nevinovat. Textul spune că „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6). Nu există limbaj mai simplu care să poată fi folosit; sau, dacă am admite că ar exista, iată care este acesta: *„El L-a făcut păcat pentru noi.”*

Domnul Dumnezeu a pus toată povara păcatelor omului asupra lui Isus, Care le-a primit în mod voluntar. În loc ca acestea să rămână asupra păcătosului, care le-a săvârșit, ele au fost puse asupra lui Hristos, care nu era vinovat de ele; în același timp, neprihănirea lui Hristos a fost transferată în contul celor vinovați, care nu puteau să o producă, astfel că aceia care erau vinovați sunt socotiți neprihăniți. Aceia care, prin natura lor, sunt vinovați, sunt considerați neprihăniți, în timp ce

Acela care prin natura Sa nu a cunoscut deloc păcatul, a fost tratat ca și cum ar fi fost vinovat de păcat. Cred că am citit într-o mulțime de cărți despre ipoteza că un astfel de transfer ar fi imposibil și că afirmația de mai sus nu ar avea nici un efect asupra minții omului. Nu îmi pasă dacă acest lucru este posibil sau nu pentru necredincioșii care știu și ei câte ceva: îmi este clar și evident că acest lucru este posibil pentru Dumnezeu, pentru că El a făcut acest lucru.

Dar ei spun că ar fi contrar logicii. Nu mă interesează nici asta: poate să fie contrar logicii unor necredincioși, dar pentru mine nu este contrar; și dacă trebuie să mă iau după logică, atunci prefer să mă ghidez după logica mea. Ispășirea este un miracol, iar minunile trebuie mai degrabă acceptate prin credință decât măsurate prin prisma logicii. O realitate este cel mai bun argument. Și este o realitate că Domnul a pus asupra lui Isus nelegiuirile noastre ale tuturor. Revelația lui Dumnezeu dovedește acest fapt, iar credința noastră sfidează rațiunea omenească! Dumnezeu a spus aceasta, și eu cred; și crezând, eu descopăr astfel viața și mă bucur de ea. Oare n-ar trebui să predic asta?

Hristos n-a fost vinovat și nici nu putea fi învinuit de ceva; însă El a fost tratat ca și cum ar fi fost vinovat, pentru că El a vrut să stea în locul celor vinovați. Da, nu doar că El a fost tratat ca un păcătos, ci a fost tratat ca și

cum ar fi fost El Însuși păcat în sens abstract⁵. Acesta este un adevăr uimitor. Cel fără de păcat a fost făcut păcat.

Păcatul a apăsat greu asupra Celui care a stat în locul nostru. El a simțit greutatea acestuia în Grădina Ghetsimani, unde „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ.” (Luca 22:44). Toată greutatea păcatului a venit asupra Lui când a fost ținut pe acea cruce blestemată. Acolo, în decursul acelor ore de întuneric, El a suferit infinit mai mult decât am putea descrie noi în cuvinte. Noi știm că El a fost condamnat de oameni, și așa este și scris: „...a fost pus în numărul celor fărădelege.” (Isaia 53:12).

Știm că El a suferit rușinea de dragul nostru. Nu ne-au tresărit inimile duminica trecută când textul pe care l-am citit spunea, „Atunci L-au scuipat în față” (Matei 26:67)?

Aceasta a fost o batjocorire care s-a revărsat realmente asupra Persoanei Sale binecuvântate. Și noi știm toate acestea. Mai știm și că El a suportat dureri nenumărate în trupul și mintea Sa: a însetat, a strigat în agonia momentelor când a fost despărțit de Tatăl, a sângerat și a murit. Știm și că El Și-a vărsat sufletul până la moarte. Dar dincolo de ceea ce a fost vizibil, pentru El a existat o prăpastie nemăsurată de suferință. Liturgia

⁵ abstract – ceva care nu este concret, în general lucruri care nu se percep material.

greacă⁶ vorbește despre suferințele Sale necunoscute nouă, subliniind că au existat atunci suferințe *necunoscute* pentru noi. El a fost în egală măsură Dumnezeu și om, iar Dumnezeu Tatăl și-a manifestat puterea Sa totală asupra umanității Fiului, astfel încât această putere a fost concentrată în sufletul Său și îndurată de El, într-o suferință inimaginabilă nouă. Nu mai pot spune altceva, căci este înțelept să acoperi cu un vâl ceea ce este imposibil să descrii. Atunci când se spune că „*El L-a făcut păcat pentru noi*”, textul nostru acoperă și descoperă în același timp suferința Sa. Ia aminte la cuvintele folosite. Încearcă să percepi înțelesul lor, dacă poți. Îngerii doresc să privească la acest adevăr. Privește îndelung la acest cristal extraordinar. Pune-ți ochii să cerceteze adânc acest opal, în interiorul căruia sunt flăcări de foc. Domnul L-a făcut păcat pentru noi pe Cel perfect inocent. Aceasta înseamnă mai mult decât umilință, întu-neric, agonie și moarte, în proporții mult peste ce îți poți imagina, și a adus asupra duhului blând și nobil al Domnului nostru un fel de tulburare de neconceput. Nu vreau să spun cu aceasta că Răscumpărătorul nostru a îndurat iadul, nu asta vreau să spun. Nu vreau să spun că El ar fi îndurat pedeapsa exactă pentru păcat sau vreun echivalent al acesteia, ci faptul că El a îndurat dreptatea lui Dumnezeu cerută de Legea Sa, mai clar și

⁶ Liturgia greacă – slujba de împărtășanie în bisericile ortodoxe.

mai deplin decât ar fi fost administrată ea prin condamnarea păcătoșilor pentru care El a murit. În multe aspecte, crucea este o revelație mai deplină a mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatelor omului decât ar fi chiar Iadul, și decât fumul chinului care se suie în vecii vecilor din Iad. Acela care ar cunoaște ura față de păcat a lui Dumnezeu trebuie să-L vadă pe Singurul Lui Fiu sângerând în trup și în suflet până la moarte; de fapt, un astfel de om trebuie să deslușească și să citească în străfundul inimii lui fiecare cuvânt și fiecare înțeles al acestor cuvinte din versetul de mai sus. În această privință, frații mei, eu mă simt rușinat de explicațiile mele sărace, și tot ce pot face este doar să repet expresia completă și sublimă a apostolului – „*El L-a făcut păcat pentru noi.*” Aceasta este mai mult decât „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință” (Isaia 53:10); mai mult decât „L-a părăsit Dumnezeu” (Psalmii 71:11); este mai mult decât că „pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El” (Isaia 53:5). Este cea mai sugestivă dintre toate descrierile – „*El L-a făcut păcat pentru noi.*” O, profunzimea suferinței, dar în același timp înălțimea dragostei!

CINE A FĂCUT ACEASTA?

Să trecem acum la a treia parte a studiului nostru – *Cine a făcut aceasta?* Textul ne spune, „*El L-a făcut păcat pentru noi*”, adică Dumnezeu Însuși a fost Cel care

L-a dat pe Fiul Său drag ca să fie făcut păcat pentru oamenii vinovați. Oamenii „înțelepți” ne spun că această substituire nu poate să fie corectă. Dar cine i-a făcut pe ei judecători, ca să ne spună ei ce e corect și drept? Eu i-aș întreba dacă ei cred că Isus a suferit și a murit. Dacă ei cred asta, cum socotesc ei aceste lucruri? Cred ei cumva că El a murit ca să ne ofere un exemplu? Atunci eu zic, ar fi corect ca Dumnezeu să permită ca cineva fără păcat să moară doar ca să ofere un exemplu? Realitatea morții Domnului nostru este sigură, și ea trebuie să aibă o explicație concretă. Iar noi avem aici explicația adevărată și deplină.

În trimiterea Domnului Isus Hristos ca să fie făcut păcat pentru noi, vedem în primul rând o manifestare a suveranității divine. Astfel, Dumnezeu a făcut ceea ce numai El putea face. Noi n-am fi reușit să transferăm asupra lui Hristos păcatele noastre nici dacă ne-am fi aliat cu toții împotriva Lui. Dar acest lucru a fost posibil pentru marele Judecător al tuturor, care nu dă socoteală nimănui de ceea ce face. El este izvorul dreptății, iar manifestarea prerogativelor Sale divine⁷ este întotdeauna dincolo de posibilitatea noastră de a o chestiona. Faptul că Domnul Isus, care S-a oferit în mod voluntar să fie Garantul și Înlocuitorul nostru, al oamenilor vinovați, este un lucru care a stat numai în puterea Suveranului

⁷ prerogative – privilegii sau drepturi exclusive ale unei persoane.

nostru cel mare. În suveranitatea Sa dumnezeiască, El a acceptat sacrificiul lui Hristos, și noi ne plecăm înaintea acestei suveranități. Dacă vreun om ar încerca să contrazică aceasta, singurul nostru răspuns este acesta, „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” (Romani 9:20).

Moartea Domnului nostru ne arată de asemenea dreptatea divină. Dumnezeu, ca Judecător al tuturor, a găsit drept ca păcatul să nu poată fi iertat fără a fi pedepsit în consecință, astfel încât Legea Sa să fie arătată ca fiind dreaptă. Unii zic că Acesta nu este un Dumnezeu al dragostei. Răspunsul meu este următorul: ba da, este Dumnezeul dragostei, și încă mai mult decât ne putem imagina noi. Dacă ai avea astăzi într-un tribunal un judecător a cărui natură ar fi bunătatea însăși, ar fi necesar ca el să facă dreptate ca judecător, și dacă n-ar face asta, ar face ca bunătatea sa să sune ridicol; fără îndoială, însă, că, pentru o societate de criminali, bunătatea lui ar trece drept lipsă de dragoste. Oricine ar fi judecătorul din punct de vedere personal, el este, în calitate oficială, dator să facă dreptate: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18:25). Unii vorbesc despre caracterul de Tată al lui Dumnezeu. N-au decât să dezvolte această temă cât le place, chiar până acolo că vor face o erezie din ea; dar Dumnezeu rămâne marele Stăpân moral al universului, și este necesar ca El să trateze

păcatul într-o astfel de modalitate încât păcatul să fie descoperit ca fiind un lucru rău și chinuitor. Dumnezeu nu poate face cu ochiul nelegiurii. Îi binecuvântează Numele Său sfânt și Îl laud pentru că El nu este nedrept ca să poată fi milostiv, că El nu scutește de pedeapsă pe cel vinovat pentru ca astfel să își arate blândețea. Orice încălcare de poruncă a Sa și orice neascultare își are o pedeapsă și o răsplată dreaptă. Dar, prin jertfa lui Hristos, El este capabil să ierte fiind în același timp și drept. Îi binecuvântează Numele Său cel sfânt că, pentru a-Și apăra dreptatea, El a stabilit ca, în timp ce o iertare fără plată a fost făcută pentru cei credincioși, această iertare a fost înrădăcinată pe o ispășire care a satisfăcut toate cerințele Legii.

Apoi, putem admira mărețul har al lui Dumnezeu în această jertfă înlocuitoare. Nu uitați niciodată că Acela pe care Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi a fost Însuși Fiul Său; ba mai mult, într-un sens a fost El Însuși, căci Fiul este una cu Tatăl. Nu trebuie să confundăm cele două Persoane, dar nici nu putem divide esența binecuvântatei Treimi în ce privește unitatea Persoanelor. Nu puteți să-L separați pe Fiul lui Dumnezeu de Tatăl așa încât să uitați că Dumnezeu a fost în El, împăcând lumea cu Sine. Pe cruce, a fost Ființa cealaltă a Tatălui, care a sângerat și a murit, „lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.” Această

Lumină a fost cea eclipsată, acest Dumnezeu a fost Cel care a răscumpărat Biserica cu prețul sângelui Său. Iată dragostea infinită! Ai putea să îmi spui că Dumnezeu ar fi putut ierta fără jertfa de ispășire. Răspunsul meu este însă că o dragoste finită și imperfectă ar fi putut ierta astfel, rănindu-se astfel pe sine, cu prețul dreptății; dar dragostea care a cerut dar a și oferit ispășirea este cu adevărat o dragoste infinită. Dumnezeu Însuși a oferit iertarea, dându-Se pe Sine voluntar și pe deplin în Persoana Fiului Său, suferind astfel consecințele păcatelor omului.

Ceea ce aș vrea să vă fie clar este că, dacă v-ar fi tulburată vreodată mintea în ce privește corectitudinea sau dreptatea jertfei substitutive, ar trebui să vă puteți lămuri într-o clipă această problemă, amintindu-vă că Dumnezeu Însuși „*pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi.*” Și dacă Dumnezeu a făcut aceasta, este un lucru bun. Eu nu stau să apăr un lucru făcut de Dumnezeu, chiar dacă omul ar îndrăzni să își acuze Creatorul pentru ceea ce face. Dacă Dumnezeu Însuși a făcut acest sacrificiu, fii sigur că El l-a și acceptat. Așadar, nu mai este loc aici de nici un fel de întrebare, pentru că Dumnezeu a făcut ca, în El, nelegiuirile noastre să fie iertate. Acela care L-a făcut pe Hristos păcat pentru noi, a știut ce face și, de aceea, nu este treaba noastră să începem să ne întrebăm, „Este corect? Nu

este corect?” Cel ce a făcut aceasta este Dumnezeu de trei ori sfânt, și de aceea putem fi siguri că este corect. Ceea ce Îl mulțumește pe Dumnezeu poate cu siguranță să ne mulțumească și pe noi. Dacă a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu să Îl jertfească pe Hristos, n-ar trebui oare să fim mai mult decât bucuroși? N-ar trebui să fim încântați, fericiți, bucuroși peste măsură, pentru că am fost mântuiți printr-o astfel de jertfă în care Dumnezeu stabilește, El asigură totul, și El și primește ca acceptabilă jertfa? „El L-a făcut păcat pentru noi.”

CE SE PETRECE CU NOI DREPT CONSECINȚĂ?

Ultima parte se referă la aceasta: *Ce se petrece cu noi drept consecință?* „Ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” O, acestea este un text cu multă greutate! Nici un om nu-l poate secătui de înțeles. N-a trăit pe fața pământului vreun teolog, nici în cele mai bune vremuri ale bisericii, care să fi putut pătrunde până la capăt această afirmație.

Orice om care crede în Isus este făcut să fie neprihănirea lui Dumnezeu, prin faptul că Hristos a luat păcatul lui asupra Sa. Noi suntem socotiți neprihăniți prin credința în Hristos Isus (Romani 3:28). Mai mult decât atât, noi nu doar că suntem făcuți să avem caracterul Celui „neprihănit,” ci și să devenim „neprihănire.” Nu

pot explica aceasta mai mult, însă nu este un aspect mărunț. Nu este un lucru de neluat în seamă când se spune că suntem făcuți „să fim neprihănire.” Ba mai mult, nu doar că suntem făcuți neprihănire, ci suntem făcuți „neprihănirea lui Dumnezeu.” Este o mare taină în aceasta. Neprihănirea lui Adam din Grădina Edenului a fost perfectă, dar era neprihănirea omului; a noastră este însă neprihănirea lui Dumnezeu. Neprihănirea omenească a eșuat, dar credinciosul are o neprihănire divină care nu poate eșua niciodată. Și nu doar că el are această neprihănire, ci el *este* această neprihănire; el este făcut să fie „neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos.”

Cât de acceptați trebuie să fie înaintea lui Dumnezeu aceia care sunt făcuți de Dumnezeu Înșuși să fie „neprihănirea lui Dumnezeu în El”! Nici nu îmi pot imagina vreun lucru mai perfect ca acesta.

După cum Hristos a fost făcut păcat, deși El nu păcătuse niciodată, tot așa noi suntem făcuți neprihănire, deși nu putem pretinde că am fi fost vreodată neprihăniți în și prin noi înșine. Deși suntem păcătoși și de aceea trebuie să mărturisim cu durere păcatul, totuși Domnul ne acoperă complet cu neprihănirea lui Hristos, și tot ceea ce se vede este numai neprihănirea Lui, noi fiind făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. Acest lucru este aplicabil tuturor sfinților, tuturor celor ce își pun credința în Numele Lui. O, cât de splendidă este această învățătură!

Îți dai seama de aceasta, prietene? Deși ești păcătos și, în tine însuși, datorită păcatului, ești stricat, deform și fără valoare, totuși, dacă Îl primești pe Acest Înlouitor pe care Dumnezeu ți-L oferă în Persoana Fiului Său drag, păcatele tale dispar și neprihănirea Lui vine asupra ta. Păcatele tale sunt transferate asupra lui Isus, Mielul de jertfă; nu îți mai aparțin. El le-a îndepărtat de la tine. Aș putea adăuga că neprihănirea Lui este pusă în contul tău, dar este mai mult, după cum textul ne spune, anume că tu ești făcut „neprihănirea lui Dumnezeu în El.” Pentru cei care își simt greutatea păcatelor și povara blestemului acestora, nici o doctrină nu poate fi mai încântătoare decât aceasta.

3

UN ARGUMENT DEOSEBIT

Așadar, acum, concluzionând, mă simt nevoit să închei cu această a doua parte a mesajului meu, care nu constă în învățătură, ci în aplicația acesteia – și iată un argument deosebit: „Noi dar, suntem trimiși împluterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20). O, dacă ar avea aceste buze ale mele putere să vorbească, și dacă inima mea ar putea să vă îndemne fără a fi nevoie de cuvinte! Aș implora orice suflet neconvertit din acest loc, și aș insista ca și cum aș face-o pentru propria-mi viață. Prietene, te afli în vrăjmășie cu Dumnezeu, și El este mânios pe tine; dar, în ceea ce-L privește, există toată disponibilitatea pentru împăcare.

El a creat o cale prin care tu poți deveni prietenul Său, o cale care a fost foarte costisitoare pentru El, dar care îți este accesibilă fără plată. El nu putea renunța la dreptatea Sa, pentru că ar fi distrus onoarea propriului Său caracter, dar L-a dat pe Fiul Său, pe singurul Său Fiu, pe Preaiubitul Său; și acest Fiul al Său a fost făcut păcat pentru noi, deși El n-a cunoscut nici un păcat.

Iată cum îți iese Dumnezeu în întâmpinare! Iată cât de dornic este Dumnezeu ca să se facă împăcare între El și oamenii vinovați înaintea Lui. O, domnilor, dacă nu sunteți mântuiți, nu este pentru că Dumnezeu nu vrea sau nu poate să vă mântuiască; ci este pentru că voi refuzați să primiți îndurarea Lui în Hristos. Dacă există vreo diferență între voi și Dumnezeu astăzi, ea nu ține de lipsa bunătății din partea Lui, ci ține de lipsa de dorință a voastră. Povara ruinei proprii stă la ușile voastre.

Acum vă rog să observați că ceea ce avem să vă spunem astăzi este aceasta: noi vrem din toată inima să aveți pace cu Dumnezeu, și de aceea acționăm ca niște trimiși ai lui Hristos. Nu vreau să spun acum că slujirea aceasta de trimis al lui Dumnezeu ar fi în vreun fel meritorie sau care poate să ne dea autoritatea să vă poruncim ce să faceți, căci nu cred că în felul acesta ați putea fi convinși; ci vreau să insist asupra voastră în ce privește pacea pe care vrem să v-o prezentăm. Dumnezeu m-a împăcat cu Sine, și m-aș bucura din toată inima să

fiți și voi împăcați cu El. Cândva nu-L cunoșteam și nici nu-mi păsa de El. Am trăit suficientă vreme fără El și m-am complăcut în plăceri zi de zi, făcând tot ce pot ca să uit de El. El m-a adus să Îi văd fața și, căutându-I fața, L-am găsit. El a șters păcatele mele și a îndepărtat vrăjmășia dintre mine și El. Acum știu că sunt slujitorul Lui și că El este Prietenul meu, Tatăl meu, și este totul pentru mine.

Nu pot să nu încerc, chiar în felul meu sărac, să fiu un trimis al Lui către tine. Nu aș vrea ca vreunul dintre voi să trăiască în vrăjmășie cu Tatăl, care v-a creat, și ca voi să Îl provocați mereu alegând să faceți răul în loc să faceți binele. De ce n-ați face pace cu Acela care vrea atât de mult să aibă pace cu voi? De ce nu L-ați iubi și voi pe Dumnezeuul dragostei și de ce nu v-ați găsi încântarea în Acela care este atât de bun cu voi? Ceea ce El a făcut pentru mine, este gata să facă și pentru voi: El este Dumnezeuul gata să ierte.

Am predicat Evanghelia Lui mulți ani, dar n-am întâlnit niciodată un păcătos pe care Hristos să fi refuzat să îl spele de păcat, când acesta ar fi venit la El. Nu știu nici măcar de o persoană care să își fi pus încrederea în Isus, care să Îi fi cerut să fie iertat, mărturisindu-și păcatele sale și lăsându-se de ele, și care să fi fost refuzat. N-am întâlnit nici măcar un om pe care Isus să îl fi respins și nici nu voi întâlni vreodată un astfel de om. Am

spus Evanghelia curvelor, cărora El le-a redat puritatea morală, apoi bețivilor, pe care El i-a eliberat din obiceiurile lor rele, și oamenilor vinovați de păcate grele, care au devenit curați și serioși prin harul Domnului nostru Isus Hristos. Și ei povestesc întotdeauna experiența lor în aceleași cuvinte, „L-am căutat pe Domnul, și El m-a auzit. M-a spălat în sângele Lui și sunt mai alb ca zăpada.” De ce n-ați fi și voi mântuiți la fel?

Dragă prietene, poate că nu ai gândit astfel niciodată, iar azi n-ai venit aici gândindu-te la asta, dar de ce n-ai începe azi să gândești diferit? Poate că doar ai venit să auzi un predicator cunoscut. Te rog, uită de predicator și gândește-te numai la tine și la Dumnezeu și Mântuitorul tău. Trebuie să fie ceva greșit în viața ta dacă ai trăi fără să te gândești la Creatorul tău. A uita de El este echivalent cu a-L disprețui. Trebuie să fie ceva greșit cu tine dacă refuzi această ispășire măreață – și dacă nu o accepți imediat, înseamnă că, de fapt, o refuzi. Este greșit să te împotrivești Dumnezeului tău, iar dacă nu ești împăcat cu El, de fapt I te împotrivești. De aceea, cu toată smerenia, în calitate de trimis al lui Hristos, te implor, crede în El și vei trăi.

Observați felul cum textul nostru exprimă această idee: „Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, *ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi.*” Este

uimitor pentru mine. De dimineață, aflându-mă pe drumul către biserică, aș fi vrut să îmi îngrop capul în palme și să plâng, pe când mă gândeam că Dumnezeu ar implora pe cineva. Lumea aceasta se mișcă la un singur cuvânt al Lui, mulțimi de îngeri se consideră fericiți să zboare la porunca Lui; și totuși omul a devenit atât de vrăjmaș lui Dumnezeu, încât nu vrea să se împace cu El. Dumnezeu este gata să devină Prietenul lor, și a vărsat până și sângele Fiului Său pentru a pecetlui această prietenie, dar omul nu o vrea. Și acum iată-L pe mărețul Dumnezeu întorcându-Și privirea și implorând creaturile acestea stricate! Creaturile nebune! Cum, Dumnezeu să implore un răzvrătit să fie iertat? Ai auzit asta? Îngerilor, ați auzit ce se spune aici? El, care este Regele regilor, Își acoperă suveranitatea și se coboară până acolo încât să implore creaturile Sale să se împace cu El!

Nu mă miră că unii dintre frații meu o iau de la capăt plecând de la aceeași idee, și încă nu le vine să creadă că poate fi adevărat, pentru că pare atât de josnic pentru Dumnezeul cel glorios. Și totuși pasajul biblic spune aceasta, și trebuie să fie adevărat – „*ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi.*” Expresia aceasta face extrem de dificilă munca predicatorului, nu-i așa? Se cuvine să vă implor ca și cum Dumnezeu v-ar vorbi prin mine, ca și cum El v-ar privi prin acești ochi, și ca și cum El Și-ar întinde mâna către voi prin aceste mâini. El

spune, „Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivor la vorbă” (Romani 10:21). El vă vorbește blând și domol, cu dragoste părintească, „ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi”, da, prin buzele mele.

Mai mult, observați ce spune următoarea frază, care are mai multă forță în ea: „*vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos.*” Întrucât Isus a murit în locul nostru, noi, cei răscumpărați de El, suntem chemați să îi rugăm pe alții, în Numele Lui; și, după cum El Și-a revărsat inima pentru cei păcătoși, în locul lor, și noi trebuie, într-un fel asemănător, să ne revărsăm inimile cu dragoste către păcătoși, în locul Lui. „*Vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos.*” Dacă Domnul nostru ar fi aici în această dimineață, în mod trupesc, cât de mult ar fi insistat El pe lângă voi ca să veniți la El! Îmi doresc, Stăpâne, să fi fost mai pregătit pentru a sta astăzi în locul Tău, în acest loc. Iartă-mă că sunt atât de neputincios. Ajută-mă să îmi frâng inima, să mă gândesc la faptul că nu sunt atât de pasionat pe cât ar trebui, pentru acești oameni, care sunt decși să se distrugă pe ei înșiși și să treacă pe lângă Tine, Domnul meu, ca și cum Tu n-ai fi cu nimic mai deosebit decât un infractor înhămat la jug! O, oameni buni, cum de puteți concepe atât de josnic moartea Fiului lui Dumnezeu, când ea este minunea veacurilor și admirația veșniciei? O, sufletelor, de ce să

refuzați viața veșnică? De ce să muriți? De ce să Îl disprețuiți pe Acela prin Care puteți trăi, și numai prin El?

Nu există decât o ușa de acces la viață, iar ușa este deschisă, ea este Hristos. De ce să nu intrați și să trăiți? „Veniți la Mine,” a spus El; „Veniți la Mine.” Îl și aud spunând: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28-29). Îl și văd în acea ultimă zi, la acea ultimă sărbătoare, stând acolo și plângând pentru oameni astfel: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea” (Ioan 7:37). Îl și aud declarând cu toată blândețea că, „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Eu nu mă simt suficient de demn să vă implor în locul lui Hristos, dar vă implor din toată inima. Voi, cei care ascultați vocea mea duminică de duminică, veniți și primiți mărețul sacrificiu, și împăcați-vă cu Dumnezeu. Voi, cei care mă auziți poate numai acum, aș vrea să plecați de aici cu aceste vorbe răsunând continuu în urechile voastre, „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” N-am nimic mai plăcut să vă spun, ci pot doar să declar că Dumnezeu a pregătit o jertfă care stinge mânia Sa, și prin care acum El atrage păcătoșii să vină la Isus, ca prin El să fie împăcați cu Dumnezeu.

Și să nu vă imaginați că vă îndemnăm să faceți vreun efort imposibil. Nu vrem să faceți vreun lucru greu. Nu vi se cer bani sau să plătiți cu ceva; nici nu vă cerem să parcurgeți ani de zile de întristări neconținute, ci vă cerem doar aceasta – *fiți împăcați cu El*. Aceasta nu presupune să vă împăcați voi cu El, ci să „fiți împăcați”.⁸ Abandonați-vă Lui, Aceluia care vă înconjoară cu funiile dragostei, pentru că S-a dat pe Sine pentru voi. Duhul Său tânjește după voi; abandonați-vă în mâinile Lui! Vă amintiți că Iacov s-a luptat până dimineața cu un Om; fie ca acel Om, acel Dumnezeu-Om, să vă cucerească și pe voi. Supuneți-vă Lui! Alipiți-vă de imaginea acelor mâini care au fost ținute pe cruce pentru voi. De ce să nu vă alipiți de Prietenul vostru cel mai bun? El, care este gata să vă îmbrățișeze, vă împinge să vedeți o inimă care a fost străpunsă cu sulița în locul vostru. O, predați-vă Lui! Predă-te Lui, omule!

Nu simți blândețea Lui cum te cucerește? Nu îți împietri inima la aceasta.

El a spus, cu un ton deosebit de blând și liniștit: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.”

⁸ fiți împăcați – în traducerea Cornilescu și BOR, se folosește expresia „Împăcați-vă cu Dumnezeu”, care sugerează mai degrabă acțiunea omului, însă în traducerea din limba engleză, care sunt mai apropiate de expresiile din textul original grecesc, această parte a versetului se traduce la diateza pasivă, folosind expresia „fiți împăcați cu Dumnezeu”, punând accentul pe ceea ce Dumnezeu face, în Hristos, în împăcarea păcătosului cu Dumnezeu, păcătosului cerându-i-se aici să se transfere în calitatea sau starea de împăcat cu Dumnezeu [n.trad].

Credeți și trăiți! Părăsiți pe vrăjmașul care v-a ținut captivi în robia lui. Scăpați-vă viața, nu vă uitați înapoi, nu stați în câmpie, ci alergați la locul unde vedeți poarta casei Tatălui măreț. Iată că la poartă stă Mântuitorul sângerând, așteptându-vă și declarând, „Eu am fost făcut păcat pentru tine, și tu ești făcut neprihănirea lui Dumnezeu în Mine.” Tată, atrage-i la Tine! Atrage-i, Tată! Duhule veșnic, atrage-i, de dragul lui Isus Hristos, Fiul Tău! Amin.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericii evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! „Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!